

Sygn. akt IV CZ 65/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący)

SSN Władysław Pawlak

SSN Karol Weitz (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi pozwanego S. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w B.

z dnia 29 maja 2013 r.,

w sprawie z powództwa Narodowego Funduszu Zdrowia w Warszawie

przeciwko N. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K., S. K.

i P. S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 października 2016 r.,

zażalenia pozwanego S. K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w B.

z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. akt I C .../15,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2015 r., sygn. akt I C .../15, Sąd Okręgowy w B. odrzucił wniesioną przez pozwanego S. K. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt I C .../12, wydanego w pierwszej instancji w sprawie z powództwa Narodowego Funduszu Zdrowia przeciwko N. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, [...]. Sąd odrzucił skargę w myśl art. 424⁶ § 3 k.p.c., gdyż pozwany S. K. wniósł ją samodzielnie, tj. z naruszeniem obowiązkowego zastępstwa przez adwokata lub radcę prawnego (art. 87¹ § 1 k.p.c.).

Zażalenie na postanowienie z dnia 7 grudnia 2015 r. pozwany S. K. wniósł także samodzielnie. Sąd Okręgowy w B. odrzucił to zażalenie postanowieniem z dnia 29 stycznia 2016 r. Sąd przyjął, że w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w sprawie o prawa majątkowe należy wskazać wartość przedmiotu zaskarżenia. Uznał ponadto, że w zażaleniu na postanowienie co do odrzucenia skargi również należy wskazać wartość przedmiotu zaskarżenia. Wobec tego, że pozwany nie wskazał tej wartości w zażaleniu i – mimo wezwania – nie usunął tego braku w terminie, Sąd stwierdził, że zasadne było odrzucenie zażalenia. Powołał się w tym zakresie na art. 394 § 3, art. 368 § 2 w zw. z art. 397 § 2, art. 130 § 1 i art. 370 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., traktując zażalenie na postanowienie z dnia 7 grudnia 2015 r. jako zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji.

Pozwany S. K., działając także samodzielnie, wniósł zażalenie na postanowienie z dnia 29 stycznia 2016 r. Podkreślił, że spór o niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia nie jest sporem majątkowym i że odmienny pogląd Sądu Okręgowego jest naruszeniem prawa procesowego. Przywołał także zarzuty naruszenia przepisów prawa kierowane przez niego wobec wyroku Sądu Okręgowego z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt I C .../12.

Zażalenie na postanowienie z dnia 29 stycznia 2016 r. pozwany skierował do Sądu Apelacyjnego, który postanowieniem z dnia 23 marca 2016 r. uznał się niewłaściwym rzeczowo i – na podstawie art. 200 § 1 w zw. z art. 394¹ § 2 k.p.c. – sprawę przekazał Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W razie, gdy skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia odrzuci sąd pierwszej instancji, na jego postanowienie w tym zakresie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego (art. 394¹ § 1 k.p.c.). Konsekwentnie należy przyjąć, że w sytuacji, w której sąd pierwszej instancji postanowieniem odrzuci takie zażalenie, zażalenie na to postanowienie jest również zażaleniem kierowanym do Sądu Najwyższego (art. 394¹ k.p.c.), a nie zażaleniem do sądu drugiej instancji (art. 394 § 1 pkt 11 k.p.c.). W przeciwnym razie doszłoby do wyłomu w – wynikającej z art. 424⁶ - 424¹¹ k.p.c. oraz potwierdzonej co do postępowania zażaleniowego w art. 394¹ § 1 k.p.c. – ogólnej zasadzie, że czynności w postępowaniu wywołanym skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podzielone są pomiędzy sąd, którym wydał wyrok objęty skargą (jako sąd *a quo*), i Sąd Najwyższy (jako sąd *ad quem*). Zasada ta obejmuje całość przedmiotowego postępowania, a postępowania zażaleniowe są jego częścią jako postępowania wypadkowe.

Uznanie, że zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji odrzucające zażalenie na jego postanowienie odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest zażaleniem do Sądu Najwyższego, oznacza, iż w postępowaniu wywołanym tym zażaleniem obowiązuje przepis art. 87¹ k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2013 r., I CZ 19/13, niepubl.).

W związku z tym, że zażalenie na postanowienie z dnia 29 stycznia 2016 r. pozwany S. K. wniósł samodzielnie, tj. bez zachowania wymagania, o którym mowa w art. 87¹ § 1 k.p.c., a nie zachodzi żadna z okoliczności wskazanych w art. 87¹ § 2 lub 3 k.p.c., zażalenie to podlega odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

aj

kc